

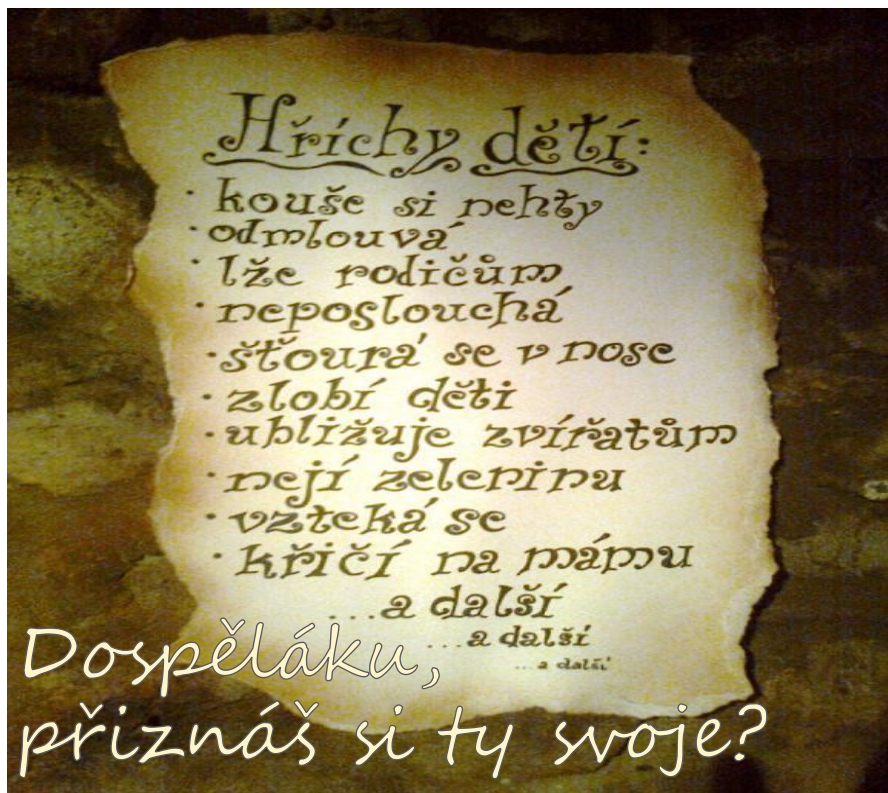

Zpravodaj

BJB Brniště

18. ročník

Září 2024

***Říkáme-li, že jsme bez hříchu,
klameme sami sebe
a pravda v nás není.***

1 Janův 1:8

„Poznáte pravdu a pravda vás učiní svobodnými... Váš otec je ďábel a vy chcete dělat, co on žádá. On byl vrah od počátku a nestál v pravdě, poněvadž v něm pravda není. Když mluví, nemůže jinak než lhát, protože je lhář a otec lži. Já mluvím pravdu...”

Jan 8:32,44 –45a

Milé sestry, milý bratři.

Doufám, že jste si všichni užili krásných dní plných slunce a že jste si uprostřed práce našli chvíli i na trochu odpočinku a dovolené. Je tady totiž nový školní rok a s ním i naše sborové aktivity, do kterých se můžete zapojit nebo které můžete založit. Iniciativě se meze nekla-
dou.

Dnes se ale nebudu zamýšlet nad sborovými aktivitami, ani vám nebudu promlouvat do duše, abyste se zapojili. Chci se zamyslet nad pravdou. Pán Ježíš řekl: „Poznáte pravdu a pravda vás učiní svobodnými.“ Vždycky se mi s tímto výrokem vybaví to nacistické heslo, které viselo nad branou pracovních táborů: Arbeit macht frei—Práce osvobozuje. Je to strašné heslo a je spojeno se spoustou bolesti a utrpení. Na druhou stranu, to Ježíšovo heslo je také spojeno s bolestí, ale na rozdíl od toho nacistického svobodu opravdu přináší. Svobodu a naději.

Co tím myslím, že Ježíšův výrok je spojen s bolestí? Často poznat pravdu o nás samotných hodně bolí. V tomto oddíle mluví Ježíš o Svém slově. Boží slovo je pro nás zrcadlem, ve kterém máme vidět svůj vzhled, to jak skutečně vypadáme, ne co si o sobě představujeme. Když se podíváte do normálního zrcadla, chcete vědět, jestli nemáte na hlavě vrabčí hnízdo, šmouhu na nose a vaše oblečení k sobě hezky ladí. Prostě, že vám to sluší. Někdy se zděsíte a musíte se jít hned převléknout, umýt si obličej nebo znovu se učešat. Je to nemilé. To co vidíte v zrcadle vás zděsí a musíte s tím něco udělat.

Když se podíváte do Božího „zrcadla“, měli byste očekávat to samé. Ne to jak byste chtěli vypadat, ale jak skutečně vypadáte. Poznat pravdu o sobě samých. Mnohdy to nemusí být milé ani příjemné, ale také by nás to mělo ponouknout k tomu něco se sebou udělat.

Boží slovo je pravda, ale my někdy máme problém přiznat si, že mluví o nás. Ta slova o hněvu, zlobě, závisti, nelásce, netrpělivosti, pýše, nečistotě, držení jazyka na uzdě, hříchu, sobectví, lži... to všechno tak skvěle pasuje na toho vedle mě. Na mě ne. Přiznat si, že mluví i o mně, chce hodně pokory a přináší to s sebou i bolest. Ale také svobodu, když to všechno složím pod kříž a nechci se s tím už

vláčet. V 36. verši 8. kapitoly Matoušova evangelia Ježíš říká: „Když vás Syn osvobodí, budete skutečně osvobození.“

Pravdu nelze vlastnit. Rádi říkáme: „Já mám pravdu.“ Ale ve skutečnosti ji nevlastníme. Jen ji poznáváme, v Bibli a v Ježíši Kristu. Ale není to jen pravda o světě, smyslu života, Bohu, hříchu, ale i pravda o nás samých. To poznání, prozření, to je to důležité.

Pán Ježíš v tomto oddíle mluvil k židům, že jsou otroci a jejich otcem není Abraham, ale ďábel, protože věří jeho lžím. Ďábel je otec lži. Nemůže říkat pravdu a nikdy ji neříká. Ale oni mu to věří, a tak nemohou přijmout pravdu o Ježíši ani o sobě samých.

Ďábel je sice lhář, ale to co říká, zní TAK důvěryhodně. Vzpomeňte si jen na 3. kapitolu Bible - pokoušení člověka v ráji. Znělo to tak přesvědčivě, že mu na to Eva s Adamem skočili. A tak je to až podnes. Ďábel nám něco nalhává, ale zní to tak přesvědčivě, že tomu věříme. Nehledáme pravdu, přijímáme lež, protože vypadá jako pravda. Ale toto nikdy nepřináší svobodu. Jen další bolest, utrpení, slzy, prázdnotu... Jako „Arbeit macht frei“.

Kdy vás hodily do pohody věty: „Nikdo mě nemá rád. Nikomu na mě nezáleží. Kdybych tu nebyl, nikomu bych nechyběl. Jsem k ničemu...“ Taková slova drásají naši duši, ale nepřinášejí žádné východisko. Ale když se na sebe podívám do Božího slova a řeknu si: „Zhřešil jsem.“ Nebo: „Jsem sobec!“ Nebo: „Má slova ublížila...“ Nebo - přidej si cokoli, Boží slovo mne sice usvědčilo, je to nepříjemné, bolí to, ale Bible nabízí i východisko, řešení, uzdravení, osvobození. Vyznej to, odlož to pod kříž, dej to do Božích rukou... Když to uděláme přichází ta pravá svoboda. Břímě je pryč. Mohu volně dýchat. Mohu milovat, i když nedostávám zpět, protože to není o mně, ale o Bohu, který mě miluje, osvobozuje od hříchu a zoufalství, dává naději a lásku, a já z vděčnosti a radosti nad svobodou je mohu předávat dál.

Pro lži toho Zlého nemohli židé poznat Ježíše jako svého Mesiáše. I když znali Písma, poznání pravdy nedošli, protože věřili lžím, vydávaným za pravdu. I když otevřeli Boží slovo, viděli v něm jen to, co vidět chtěli. Jak jsme jim často podobní!

Možná si řekneš: „Jak mám poznat, co je lež a co je pravda o mně?“ (Záměrně nepíšu pravda o druhých, protože to nám nepřisluší posuzovat. Před Bohem jsme zodpovědní sami za sebe. Ne nadarmo Bible říká: „NESUĎTE a nebudete souzeni.“(Lk 6:37) Nemáme to správné poznání, abychom mohli posuzovat druhé. Druhé přikázání říká: „Budeš milovat bližního svého jako sebe sama.“ (Mt 22:39) Ale to je na jiný úvodník, jiné zamyšlení.) Rozpoznání je na první pohled jednoduché, ale v reálu to tak jednoduché není. Lež vždy zanechává bolest, prázdnotu, beznaděj. Pravda vede ke kříži,

ke Kristu, který osvobozuje. Pravda dává naději. Jednoduché jako facta a přesto nesmírně složité. Ne vždy nám to jde takhle hladce, zvláště když se to všechno v nás pere. Chce to hodně pokory, odvahy a upřímnosti otevřít Boží slovo, nehledat, co by mi vyhovovalo, ale poznat pravdu a nechat se osvobodit.

Na začátku jsem psala, že se nebudu zamýšlet nad sborovými aktivitami ani vám promlouvat do duše, abyste se do nich zapojili, přesto si dovolím vás pozvat k setkáním, která jsou spojená se zamýšlením se nad Božím slovem, neboli díváním se do Božího zrcadla. Máme tu Rozhovory nad Biblií, skupinku v Mimoni, skupinku sester, setkání mládeže. Všude tam se otvírá Boží slovo a poznává pravda. Pravda, která vede ke svobodě. Seber odvalu a přijď spolu s námi otvírat Boží slovo. Možná pak bude pro tebe jednodušší rozpoznat pravdu od lži a na té pravdě stát, podle ní žít.

S láskou

Martina Matysová

OHLASY

Ohlasy ze setkání staršovstva v červenci a srpnu

Během prázdnin jsme se sešli v červenci a srpnu.

Červencové setkání vedl Jiří Šimek, na úvod jsme přemýšleli nad slovem z Mt 5,16 a měli společné modlitby.

- Od září 2024 se do nedělní školy nepravidelně zapojí H. Kucová
- Bavili jsme se o službě na hlídání nejmenších dětí během bohoslužeb
- Probírali jsme, zda a jakou formou mít Slovíčka pro děti v rámci rodinných bohoslužeb
- Na základě podnětů od členů jsme diskutovali o tom, jak nežít jen pro sebe (sbor), ale jak se otevřít lidem kolem nás, skrze jaké aktivity je oslovit.
- Diskutovali jsme o zapojení dětí do Večeře Páně (např. sbírání kalíšků)
- Jirka Šimek nám sdělil, že ve školním roce 2024/2025 nebude dorost. Nicméně Lukáš Kuc by chtěl opět zapojit děti do Biblické

stezky. Na to bude potřebovat i pomoc od nás.

- Na pomoc baptistům ve Sv. Heleně v Rumunsku jsme poslali 12 000,- Kč. Na závěr jsme se společně modlili.

Srpnové setkání vedla Martina Matysová. Na úvod jsme si četli Žalm 1. Pro povzbuzení vás všech přidávám i shrnutí, o čem tento žalm pojednává.

Tento žalm mluví o blaženosti člověka, největší blažeností je Boží slovo, nad kterým máme přemýšlet. Budeme-li v Božím slově, poneseme ovoce, listí neuvadne. Na všech cestách je Bůh s námi, jdeme-li s Božím slovem, On je s námi. Potřebujeme to jako jednotlivci i jako sbor, aby na nás bylo vidět ovoce, a že Bůh se k nám přiznává. Není to o nucení se do čtení Božího slova, ale najít radost v něm být.

- Naplánovali jsme služby na září
- Znovu jsme diskutovali o Slovíčku k dětem. Tento školní rok opět bude, ale nemělo by být delší než 15 minut.
- Volby do staršovstva začnou v neděli 8.9.2024 a skončí nedělí 22.9.2024
- Probírali jsme nedostatek služebníků na doprovod bratrských písní. J. Jíra vytvoří skupinu na platformě WhatsApp pro koordinaci této služby. Chceme povzbudit všechny, kteří by se do této služby chtěli zapojit, aby se hlásili J. Jírovi.

Na závěr jsme zpívali chvály a společně se modlili.

Zapsal Jiří Jíra

OZNÁMENÍ

Podzimní úklid modlitebny a přilehlého pozemku

V sobotu 5.10.2024 od 9 hodin se uskuteční podzimní úklid modlitebny. Můžete s sebou vzít vědro a hadr, hrábě a podobně. Všichni jste zváni na pomoc. Občerstvení zajištěno, marodi omluveni.

Díky!

Růžena Kucová

Letos koncem listopadu to bude 20 let, kdy se setkáváme v naší modlitebně. Slavnostně byla otevřena až v říjnu roku 2005. Takže slavnost jako taková nás čeká až za rok. Do té doby si budeme na stránkách Zpravodaje události před 20 lety připomínat ve vzpomínkách bratra Blahoše Matyše.

Předmluva aneb Vyprávění staré modlitebny

Byla jsem postavena roku 1890 s číslem popisným 145, jako malý domeček k bydlení. Uvnitř byly dvě místnosti, nahoře jen půdička na odkládání věcí. Vzadu byla kůlnička nepravidelného tvaru na skladování dřeva a uhlí k topení. Bydlel ve mně stařeček se stařenkou německé národnosti tak, jak to v této oblasti Sudet bylo. Domeček měli obehnaný plotem vysokým asi 130 cm, zeleně natřeným. Kolem byla úzká zahrádka, v průčelí o něco větší. Na zahrádce rostla jablůň, stářím ohnutá skoro až k zemi. To bylo dobré ke hrám dětí, které po ní vylézaly. Vzadu za dvorečkem byl také malý domeček se srdíčkem (WC). Pro vodu si mí obyvatelé chodili naproti ke katolické faře, kde byla obecní studna. Fara už dávno není, ale studna, sice nefunkční, je na návsi dodnes. Prožila jsem pohnuté chvíle bojů a nepokojů. Naposledy II. světovou válku.

V roce 1945, po skončení války, byli všichni obyvatelé Briňště násilně vystěhováni do Německa. I stařenka se stařečkem si vzali svůj raneček a odešli. Bylo mi jich líto. Byli to hodní, chudí lidé, neměli skoro žádný majetek. Vše se jim vešlo na vozík, který pak spolu tlačili. A tak jsem na čas osiřela. Nastalo období tzv. osidlování pohraničí. Přicházelo mnoho lidí z vnitrozemí i z daleké ciziny, kterým byly prázdné domy i zemědělské usedlosti nabízeny. Protože jsem byla jen malým chudým domečkem, neměl o mě nikdo zájem. Až na podzim roku 1945, kdy se moje vesnice začala zaplňovat novými cizími lidmi, svítla naděje. Ale bylo mi smutno. Já jsem těm lidem vůbec nerozu-

měla. Mluvili nějakou cizí řečí, snad i česky. Pak se objevili i lidé, kteří hovořili česky, ale s nějakým zvláštním přízvukem a mnoha slovy, kterým jsem vůbec nerozuměla. To přišli Češi z polského Zelova, jejichž předkové odešli pro svoji víru před více jak 300 lety do ciziny. Bylo to v období po bitvě na Bílé hoře, kdy se vláda ujala katolická církev, která nedovolila jiné náboženské vyznání než katolické. Období temna pominulo a tito lidé se vraceli do své otčiny. Do Brniště jich přišla celá skupina a říkali si baptisté. Přišli mladí, staří i jejich děti. Sháněli prostory, kde by se mohli shromažďovat ke svým bohoslužbám. Nejdříve se scházeli v místní obecní škole. Pak jsem jim byla nabídnuta já. Zachvěla jsem se radostí, že znovu budu žít a poskytovat lidem přístřeší. Tak se i stalo. Nejdříve mi odstranili přepážku a udělali ze mě jednu velikou místnost. Pýchou jsem se celá rozjasnila. To jsem měla ještě v průčelí dvě velká okna. Ty později bratřiči zazdili, aby nebyli rušeni při poslouchání Božího slova hleděním ven z oken. Do rohu postavili kamna, sehnali lavice, židle a každou neděli jsem byla plná lidí. Někdy měli svá shromáždění dopoledne, jindy zas až pozdě odpoledne, v 16 hod. to podle toho jak kdy který kazatel mohl se vlakem do Brniště dostat. Říkali, že chodí na shromáždění. Tak jsem se přejmenovala na shromáždění. Těch nikdy nebylo více jak v neděli a o svátcích, protože mí věřící museli každý den pracovat od slunka do slunka na poli. Nejšťastnější jsem byla vždy, když jsem se lidmi naplnila až jsem praskala ve švech. Celá jsem se potila, až jsem pouštěla vápno ze svých zdí, které si lidé odnášeli na svých svetrech a kabátech domů. S tím jsem měla problémy celý život, protože potok, který teče vedle mě, smáčel stále moje nožky, které vodu táhly do zdí. A pak také ty stromy, které tak moc vyrostly za potokem a já tak stále trpím nedostatkem sluníčka. Moje střecha je pokryta zeleným mechem, nemůžu dýchat, což je nepříjemné. Mokrát mě bratřiči opravovali. Tloukli do mě kladivý, řezali, betonovali znovu a znovu. Až jsem byla zas celá pěkná. Ale po čase ze mě zase vyrazilo bolínko v podobě padající omítky. Byla jsem ale šťastná, protože jsem věděla, že mě potřebují tak jako já je.

Přišla krutá léta totalitního režimu. Bylo to horší jak válečné vřavy, protože jsem nevěděla dne ani hodiny, co se stane se mnou i s mými milými lidmi. Dvakrát jsem měla být zbourána. Dokonce i poplatek za zbourání byl zaplacen. Ale našel se ve vesnici jeden mocný, vlivný a hodný pán, který to vždy nějak udělal, že stojím dodnes. Však bylo hodně času svoláno na Boží lince. V té době, asi když někdo čekal, že už brzy nebudu, ke mně přistavili až tak těsně, že kočka neproběhne, něco, čemu se říká garáž. Toho smradu; ple-

chové dveře do mě tloukly až to bolelo, auta jezdila tak blizoučko, až jsem myslela, že spadnu. V té době také mnoho věřících odešlo do jiného města. Zůstala jen hrstka lidí. Byla to pro ně i pro mě velice těžká a zlá doba. Ti lidé byli svému Bohu věrní a On je ochránil. Děti se shromažďovaly v nedělní škole ke svému vyučování. Získávaly zde základy Písma, učily se básničkám, písniím, hře na hudební nástroje. Radostně pak přednášely naučené svým maminkám a tatínkům ve shromáždění. Děti i dospělí byli v této době velice sledováni státní bezpečností. Nesměli nic, žádné větší aktivity, žádné letní tábory a když, tak jen tajně. Ti zlí lidé tomu říkali období normalizace. Podle mě to ale nebylo vůbec normální, takhle omezovat svobodu lidí. Každou neděli jsem se moc těšila až se naplní moje prostory a třásla se strachy, aby nikdo nechyběl. Někdy se stavila i návštěva z daleké ciziny. Nechácala jsem, proč pláčí a jsou smutní. Přece jsem dala vše co jsem mohla. Víím, že jsem byla znovu oprýskaná, vlhká a šedivá. A tak jsem stárla a šedivěla spolu se svými přáteli. Někteří už odešli do svého nového krásného domova, který jim sám Pán Ježíš u svého Otce připravil. Jen mé zdi mohou hovořit o jejich vroucích modlitbách, aby nežili jen slovem, ale i skutkem a pravdou. V pláči, s bází a s třesením předkládali svému Bohu díky, prosby a chvály. Jejich modlitby byly vyslyšeny. Jejich potomci se chopili díla a pokračují v započaté práci.

Pak to přišlo. Rána z jasného nebe – „SVOBODA“. Nevěděla jsem dost dobře, co to slovo znamená. I když v některých písniích se občas objevilo. Svoboda – znova a znova. Najednou jsem jim začala být těsná. Ti lidé se do mě nevěšili. Byli plní radosti a odhodlání. Najednou se shromažďovali při některých příležitostech pro velké množství i na jiných místech. Ne, nebyla jsem smutná. Po tolika letech strádání a utrpení jsem jim to moc přála. Jeden den přišel ke mně pán s metrem v ruce. Měřil boky a mou výšku. Stále si něco broukal a zapisoval. Pak předložil plán – jakoby ortel. Tady se nedá už nic dělat. Budova je zchátralá, pozemek žádný. Jestli se chcete dále shromažďovat ve větším počtu než dosud, musíte postavit novou modlitebnu. Zakrátko se objevili na mé zadní stěně výkresy a počítačem kreslený model nové modlitebny. Tak se bratřiči rozhodli. To je konec – můj konec. Tehdy jsem to ještě dost dobře nechápala, tolik nových věcí i lidí. Když jsem

ale viděla na tvářích těch lidí radost, velikou radost, úsilí a odhodlání, tehdy jsem pochopila. S radostí jsem se dívala, svými třemi okny, jak se nejprve začali hrabat v zemi, pak zeměměřiči, stroje základy. Už, už jsem ji mohla zahlédnout – svoji mladou velkou sestru. Začala růst do velikosti a krásy. Však

vím, že je vedla ruka velikého Mistra. Mnoho útoků Zlého zažili mí přátelé. Nikdy se ale nevzdali a v chvalách velebili svého Pána.

Pán Bůh nedopustil více, než mohli unést. Však mi dodnes zní v mých stěnách jejich vroucí modlitby. I nadále jsem se ze všech sil snažila, abych svůj úkol beze zbytku splnila. Vždyť jsem jim za mnohé vděčná. Tolik let jsem věrně sloužila.

A pak 21.11.2004 zde byli mí přátelé naposled. Kdybych byla živou bytostí, moc bych plakala. Židle osiřely, nikdy už v mých zdech nezazní písně chval či modliteb. I když jsem s tím počítala, ale až takhle... celá jsem se shrbila, mé vrásky a bolínka byly ještě větší. Za tři dny přišel pán s kleštěmi a vzal mi mé srdce. Srdce, které udávalo tep mého života – světlo, teplo. Už nikdy se má okna nerozzáří vašim světlem, teplem, které zvalo kolemjdoucí, aby vešli. Mé osleplé oči se jen tiše otáčejí za zimním sluncem, aby pak ještě při jeho západu svým odleskem vás všechny mohli pozdravit. Točí se směrem tam, kde jste vy – k vaší nové modlitebně. Jsem šťastná, že i vy jste šťastní, že jste zůstali věrni Pánu Bohu. Pán Bůh vám všem moc žehnej a nikdy nezapomeňte, odkud jste vyšli. Děkuji všem, kteří se o mě starali a rádi mě navštěvovali. Pánu Bohu buď za vše vzdána čest i sláva.

Vaše modlitebna – shromáždění.

P.S. Radostná zpráva na konec. Jako vám, tak i mně nastala nová etapa života. Jednoho dne přišli cizí lidé a koupili mě. Teď tu bývá zase rušno - plány, stavební materiál,... Chystají se mě trochu přebudovat a opět upravit na obytný dům. Život jde dál a i já budu dále sloužit.

O Josefovi Egyptském a Izraeli

„Mluvíím pravdu v Kristu, nelžu, a dosvědčuje mi to mé svědomí v Duchu Svatém, že mám veliký zármutek a neustálou bolest ve svém srdci“, píše apoštol Pavel v Řím. 9; 1. Svěřuje se, že by byl raději sám zavržen od Krista, jen aby jeho bratři – lid Izraele – došli spasení.

Věřím, že když Pavel, jistě také náš Pán Ježíš Kristus, Ješua, nese v sobě tuto bolest za svůj lid a vroucí touhu po jejich spasení, po nich samotných. Mesiášský žid Reuven Berger (jeden z pastorů Beránkovy církve na hoře Sion v Jeruzalémě) řekl, že církev jako Kristova nevěsta má spočívat na hrudi svého Ženicha a slyšet tlukot jeho srdce. Jsme-li součástí této nevěsty, neměla by nám být touha našeho Pána po záchraně Izraele cizí.

V písmech Starého zákona máme mnoho veršů, kde Bůh varuje svůj lid podle těla před hříchem a jeho následky – vyhnáním ze země, rozptýlením do celého světa aj. Také však zaslubuje, že je shromáždí zpět a znovu je usadí v jejich zemi, požehná je a rozmnoží, a nakonec jim dá „nové srdce“. (Například Ezechiel 36:24-28: *„Tehdy vás vezmu z těch národů, shromáždím vás ze všech těch zemí a přivedu vás na vaši půdu. Pokropím vás čistou vodou a budete čisti; očistím vás od všech vašich nečistot a od všech vašich bůžků. Dám vám nové srdce a nového ducha dám do vašeho nitra. Odstráním srdce kamenné z vašeho těla a dám vám srdce masité. Svého ducha dám do vašeho nitra a způsobím, že budete žít podle mých ustanovení a má nařízení budete zachovávat a plnit. Budete bydlet v zemi, kterou jsem dal vašim otcům. I budete mým lidem a já budu vaším Bohem.“*)

Můžeme vidět, jak se toto děje v naší době, před našima očima; můžeme vidět Boží věrnost v naplňování těchto prorocství. Když přijedeme do Izraele, můžeme tam vidět také mnoho židů, kteří se snaží žít podle Božích přikázání z lásky k Bohu a touží po příchodu Mesiáše a modlí se za to! Pomalu, pomalinku Bůh mění mnohaletý židovský postoj (zaviněný chováním mnoha tzv. křesťanů, kteří ve jménu Ježíše židy pronásledovali) vůči Pánu Ježíši jako vůči nepříteli. Dnes můžeme najít v Izraeli nejen mesiášské židy, kterým se dostalo Boží milosti věřit v Ješua jako Mesiáše, ale také takové, kteří sice ještě nemají zjevení, že Ježíš je jejich Mesiáš, ale aspoň dobře vědí, že je žid - jejich rabín či prorok. Mnozí židé v Izraeli už také zjistili, že evangelikální křesťané stojí na jejich straně a podporují jejich nárok na izraelskou zemi, protože to znají z Bible a upřímně tomu věří.

Reuven Berger mluvil také o příběhu Josefa, syna Jákobova,

kterého bratři prodali do Egypta, ale on se stal „Safenat Paneach“, zachráncem a předobrazem Pána Ježíše.

Když v době neúrody a hrozícího hladomoru přišli Josefovi bratři do Egypta, aby u tohoto druhého nejmocnějšího muže Egypta nakoupili obilí, Josef s nimi hraje podivuhodnou hru. Chce je nejdříve přivést k pokání a proměně charakteru! Dokud se bratři nezmění, nemůže se jim dát poznat, protože potřebují hlubokou proměnu, aby se mohli jako potomci Abrahama, Izáka a Jákoba stát dědici Božího zaslíbení. Oni ho nepoznávají, protože vůbec nevypadá jako Hebrejec, ale jako Egyptan; má egyptské líčení, účes i oděv, mluví s nimi přes tlumočníka. Dokonce jsou Egyptany nespravedlivě obviňováni z věcí, které nespáchali, a je s nimi zacházeno jako se zločinci! Podobně jedná svět s dnešním Izraelem. (Např. zatímco se izraelská armáda snaží v sebeobraně válce šetřit životy civilistů nepřítele a za cenu vlastních ztrát dosáhla tak malého poměru mezi zabitými terorysty a civilisty, že to nemá ve světě obdoby, přece svět stále mluví o izraelské agresi a genocidě.) Také podobně jako Josefovi bratři vidí v Josefovi mocného Egyptana, tak i většina židů vidí Pána Ježíše jako pána křesťanského, tj. nežidovského, „pohanského“ světa, nerozumějí jeho řeči, v křesťanské kultuře ho nedokážou rozpoznat jako svého bratra. A tak jako Josef, i Pán Ježíš miluje své bratry, touží po změně jejich mysli, touží se jim dát poznat, mluvit s nimi jejich řečí, požehnat je... Toto setkání Mesiáše s jeho pokrevními bratry bude jedním z nejdojemnějších a také nejmocnějších okamžiků v dějinách světa.

Josef, než se dal poznat svým bratřím, vyhnal všechny své egyptské služebníky pryč. Nechtěl před nimi plakat, nerozuměli by mu. Bylo to velmi intimní. Zajímavé je, že Bible nemluví o tom, zda nebo jak s Josefem prožívala tyto okamžiky jeho manželka. Egyptanka, z nehebrejského světa, a přece snad jeho nejbližší osoba. Věděla o jeho bratřích, co mu kdysi provedli, že k němu právě přicházejí... a co se v něm děje? Mohl se jí doma svěřit, co prožívá, jak s nimi jedná a k čemu je chce přivést? Znala jeho srdce?

Můžeme nad tím mávnout rukou, ale můžeme o tom i přemýšlet. Můžeme si říci, že tyhle věci mezi Ježíšem a jeho lidem podle těla se nás netýkají, ale můžeme i prosit Pána, jestliže se mu tak líbí, aby nám o tom něco zjevil. Dokonce se ho můžeme otázat, zda by chtěl s námi něco sdílet a zda bychom mohli něco konkrétního udělat... Nezávisí na tom naše spasení, ale dovolíme-li mu, aby skrze nás nějak pomohl Izraeli/židům, jistě ho tím potěšíme.

Mirka a Štefan Halžovi

Duch Svatý nás vyvádí ze zajetých kolejí

Jak získat nepatrnou představu o Duchu Svatém?

Představte si kapku rosy, jak se třpytí na okvětním plátku,
představte si ptačí zpěv za úsvitu nového jarního rána,
představte si smích maličkého dítěte,
představte si majestátnost horského vrcholu,
nekonečná sněhová pole,
která se pod dotykem vycházejícího slunce barví do růžova,
představte si bujarost Rachmaninovovy symfonie,
zvolna sílící zvuk saxofonu v podchodu metra,
nezkrotnost vln, které se na zpěněném moři tříští o útesy,
představte si to nejmodřejší italské nebe,
ten nejčervenější západ slunce v Africe,
tu nejzelenější alpskou louku,
představte si milující pohled matky
upřený na dítě, které se zrovna dívá jinam,
silné paže otce, které vyhodí synka do výšky,
představte si pomíjivou vůni šerťáku a čerstvě utržené květiny,
teplou vůni právě upečeného chleba a sladkou chuť broskve,
představte si bubláni pramínku a moc bouře...
... a budete mít (úplně nepatrnou) představu o Duchu Svatém.

Duch Svatý nás vyvádí ze zajetých kolejí

Vybrat si Ducha svatého za instruktora znamená souhlasit s tím, že napnu plachty a nechám ho, aby mě zavál tam, kam on chce. Když jsem se pro to rozhodla, stejně jako apoštolovi Petrovi se pak i mně stalo, že jsem se zděsila, když jsem kolem sebe uviděla zmítající se moře, a začala jsem křičet: „Už jsme docela dost daleko, ne? Co kdybychom si udělali přestávku?“

Ale Duch Svatý má rád pohyb a nerad nás vidí strnulé.

Ostatně když se podívám nazpět a vidím, jakou cestu jsem už urazila, mám chuť pokračovat.

Duch Svatý nás vyvádí ze zajetých kolejí,

Duch Svatý nás postrkuje.

A zároveň je také tím, kdo nás obnovuje.

Žít každý den s Duchem Svatým znamená naučit se důvěře, zvolit si život v radosti a zajet na hlubinu.

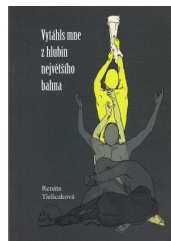
Nebojme se zvát ho do našich životů.

Z knihy: Odile Haumonté, Všední život s Duchem Svatým

Renáta Tieliczková: Vytáhls mě z hlubin největšího bahna

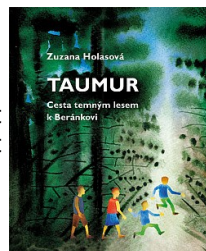
Dvacet čtyři lidí, kteří byli zasaženi Ježíšem Kristem, a kteří vyznali vědomě, že Ježíš je jejich Pánem a Králem. Dvacet čtyři lidí, kteří byli vytaženi z toho možná největšího bahna, a Pán Ježíš je z toho bahna pomohl vytáhnout ven.

Pro děti:

Zuzana Holasová: Taumur Cesta temným lesem k Beránkovi.

V podivné říši rudého draka, kde nemůžete koupit Bibli v žádném knihkupectví ani si ji vypůjčit v knihovně, utíkají lesem Taumur, Miria a její dva bráškové. Snad najdou tajnou stezku, která je zavede do bezpečí před strašáky. Miria dokonce nalezne mnohem víc - samotného Beránka, na něhož je i rudý drak krátký.

John Bunyan: Poutníková cesta (převyprávěla Jean Watsonová) Původní příběh od Johna Bunyana převyprávěn pro děti.

Kdysi dávno žil ve Městě zkázy muž jménem Křesťan se svou ženou a čtyřmi dětmi. Nebyl moc bohatý, ale tvrdě pracoval a vydělal dost peněz, aby své rodině mohl zajistit dostatek jídla i oblečení. Dlouhou dobu byl opravdu šťastný. Jednoho dne však našel KNIHU. Vyslala ho na nebezpečnou a dobrodružnou cestu - jenže zároveň mu tím zachránila život. Aby přežil, musí se mít na pozoru: útoky přicházejí ze všech stran - a někdy nečekaně. Dorazí bezpečně do cíle? Dojde až do Nebeského města?

Jde o moderní převyprávění klasického díla J. Bunyana, Cesta poutníka. Najdete v něm navíc vysvětlivky přibližující biblický význam jmen postav a míst, která Křesťan a jeho společníci navštíví, i Bunyanovo uvažování o nich.

Růžena Kucová

Rozhovory nad Biblí

každé úterý v 18:00
v Oáze

Téma:

Evangelium podle Jana
Hrdinové víry

Mládež

Pátek v 19:30

- 6.9. - (konference s Jabloneckými z CB)
- 13.9. vedení Vítek
- 20.9. vedení dle domluvy
- 27.9. dle dohody

Skupinky

Skupinka v Mimoni:

Čtvrtek 12. a 26.9

Skupinka sester:

Středa 18.9.

Skupinka „Východní“:

Dle domluvy

Nedělní bohoslužby

- 1.9. vedení i kázání: Martina Matysová
- 8.9. vedení: Štefan Halža
Slovíčko k dětem: Štefan Halža
Večeře Páně: Jiří Jíra
- 15.9. vedení i kázání: Jiří Šimek
- 22.9. vedení i kázání: Jiří Šimek
- 29.9. vedení i kázání: Jiří Šimek

**Nedělní škola
pro děti 3–10 let**

- 1.9. Ježíš doma – Kamila
- 8.9. Slovíčko k dětem – Štefan
- 15.9. Ježíš ve svém okolí – Anička
- 22.9. Ježíš v synagoze – Irenka
- 29.9. Baterka I. – Hanka

HLÍDÁNÍ DĚTÍ

**v podkroví
(pro děti od 2 let,
které vydrží bez rodičů)**

V případě zájmu se mohou rodiče před začátkem shromáždění domluvit s chůvami:

Irenka Šimková, Markéta Matysová, Anna Kouřimská

AKCE SBORU:

8.-22.9. Volby do staršovstva
 Středa 11.9. Modlitební setkání staršovstva v 17:30
 Středa 25.9. Ustanovující setkání staršovstva v 17:30
 Sobota 5.10. Podzimní úklid modlitebny v 9:00

DALŠÍ AKCE:

20.-22.9. Lužická sedmička

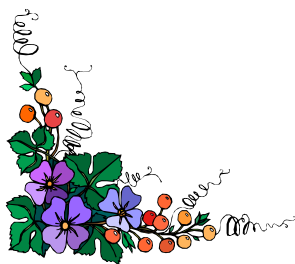
TAXISLUŽBA:

David Matys, tel. 724 066 686

BLAHOPŘEJEME

Narozeniny tento měsíc slaví:

- 7.9. Katka Čížová
- 8.9. Patrik Mžik
- 11.9. Květa Kabátníková
- 12.9. Irenka Šimková
- 17.9. Hana Kucová
- 18.9. Ema Jírová
- 24.9. Růžena Krnáčová
- 26.9. Beáta Jírová
- 29.9. Václav Kouřimský

Vydalo BJB Brniště pro svou vnitřní potřebu
Šéfredaktor: Martina Matysová, martina.matys@bjb-brniste.cz, 607 705 926

Korektura: Martina Berková

Tisk: Martina Matysová

Uzávěrka příštího čísla je ve čtvrtek 26.9.2024

Tento Zpravodaj je k přečtení i ke stažení na našich internetových stránkách:

www.bjb-brniste.cz